

πατριάν, ὠρισμένος ἀριθμὸς πατριῶν ἀποτελεῖ μίαν φυλὴν — ὅλαι δὲ αἱ φυλαὶ ἀποτελοῦσι μίαν ὁμοσπονδίαν.

Ἡ κυβερνώσα ἀρχὴ εἰς τὴν κοινότητα εἶναι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν πολιτῶν. Πᾶς δὲ πολίτης ἀρεκτὰ ἠλικιωμένος, ὥστε νὰ δύναται νὰ τηρῇ τὸ Ρ α μ α ν δ ἄ ν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνελεύσεως.

Ὁ ἀνώτατος ἀρχὼν τῆς ὁμοσπονδίας ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, καὶ ὑπηρετεῖ τὸ ἔθνος του ἀμίσθως, ἕως ν' ἀπολυθῇ τῆς θέσεώς του ὑπὸ τῆς ψήφου πάλιν τοῦ λαοῦ.

Τινὲς τῶν Καβύλων κρατοῦσι τὴν ἰδίαν ἑαυτῶν γλῶσσαν· ἄλλοι ἠσπάσθησαν τὴν Ἀραβικὴν.

Ἡ γνωστοτάτη διάλεκτος μεταξὺ τῶν Καβύλων εἶνε ἡ Ζουαούα. Οἱ Καβύλοι δὲν ἔχουσι γραπτὴν γλῶσσαν, ἡ δὲ φιλολογία των εἶναι εἰσέτι ἀγραφὸς, μεταδιδομένη ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

Ὡς ἐλέχθη ἐν ἀρχῇ οἱ Καβύλοι εἶναι ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ διοικοῦνται δημοκρατικῶς. Εἶναι δὲ φιληλιστοῦ χαρακτῆρος ἐν γένει.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἀποπλεύσας ἀπὸ τὸ Κιάδι τὴν 9 Μαΐου 1502, ἐφθάσεν εἰς τὴν νῆσον Ἰσπανιόλαν, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐπετράπη ν' ἀπαβίβασθῇ ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀποικίαν, ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ παραπλέῃ τὰ νότια παράλια τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου. Μετὰ πολλὰς δὲ κακοπραθείας ἐκ τῆς πείνης καὶ τῶν κόπων ἐπέστρεψεν ὀκταεὶς προσομιθεὶς εἰς τὸν Ἅγιον Λουκάρ τὴν 9 Μαΐου 1502, ὅπου διέμεινεν νοσηλευόμενος ἐπὶ τινὰς μῆνας, ἀνέλαβε δὲ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ τὰς ἀτίωσεις του πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν κατ' αὐτοῦ γενομένων ἀδικημάτων ἀπορριπτομένας ὑπὸ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλας πρὸ μικροῦ ἀποθανούσης.

Καὶ τὴν ἑξῆς ἐποχὴν κατασυντετριμμένος τὸ σῶμα, καίπερ εἰσέτι ἔχων ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις, μὴ ἔχων δέ, κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τόπον ὅπου νὰ θέσῃ τὴν κεφαλὴν του, ἐκτὸς εἰς πανδοχεῖον, καὶ συχνάκις ἄνευ ὀβολοῦ διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ τῆς τροφῆς του, ὁ ἀνακαλυπτὴς τοῦ νέου κόσμου ἀπέθανεν, ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις λατινιστί, «Κύριε, εἰς τὰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου.»

Μετὰ ἐπτὰ ἐτῆ ἀπὸ τοῦ θανάτου του μαρμάρινος τάφος ἐτοποθετήθη ἐπάνω τοῦ λειψάνου του μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως. «Εἰς τὴν Καστίλην καὶ Λεώνων Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἔδωκε νέον κόσμον.»

Ὁ θάνατος ὅμως δὲν ἔθεσε τέρμα εἰς τὰ ταξίδια τοῦ Κολόμβου. Τὸ λειψάνον του, ἐνταφιασθὲν τὸ πρῶτον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, μετεφέρθη τὸ 1513 εἰς τὸ Καρθουσίον μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Λὰς Κουέβας, ἐκεῖθεν δὲ τὸ 1536 μετεκομίσθη εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἁγίου Δομίγκου καὶ ἐτέθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς πόλεως μετὰ μεγάλην πομπὴν τὸ 1796.

Τοιαύτη γενικὸς ἡ τύχη τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ προσώπων, ἄστατος, πρόσκαιρος, ματαία. Μακάριοι μόνον ὅσοι ἀποθνήσκουσιν ἐν Κυρίῳ, διότι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθοῦν μετ' αὐτούς!

Ὁ χαρακτῆρ τοῦ Κολόμβου εἶναι ἐντετυπωμένος εἰς τὴν ζωὴν του: Ὑψηλός, τολμηρὸς, φιλόδοξος εἰς τοὺς σκοποὺς, ἀκούρατος εἰς τὴν διαγωγὴν, μετρίφρων εἰς τὰς ἐπιτυχίας, ἀκατάδητος εἰς τὰς ἀποτυχίας, πρὸ πάντων δὲ εὐσεβής.

Εἰς τὸ σῶμα ἦτο ὀλίγον τι ὑψηλότερος τοῦ μετρίου ἀναστήματος, ὅσοι μέρων ὡσεὶδές, ῥίνα κυρτὴν, ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, καὶ χροιάν νεανικὴν. Ἡ κόμη του ἦτο μέλαινα· ἀλλ' ἔλευκάνθη πρόωρως ἕνεκα τοῦ πολυμερίμου. Ἡ εὐγένεια τοῦ παραστήματός του ἐφέιλκε σεβασμόν. Ὁμίλει μετ' εὐγλωττίαν, ἡ δὲ συνομιλία του ἦτο ζωηρά.

Ὡς πρὸς τὰς προσωπικὰς του ἕξεις ὁ Κολόμβος ἦτο ἐγκρατής, καὶ ὡς πατὴρ καὶ σύζυγος φιλόστοργος. Οἱ υἱοὶ του ἦσαν εὐτυχέστεροι αὐτοῦ. Ὁ υἱὸς του Διάγος ἐνήγαγε

Ἄνθρ Κολόμβος.

τὸν Βασιλέα εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἀνέκτησε τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς νήσου Ἰσπανιόλας, καὶ ἐνυμφεῖθη Μαρίαν τὴν θυγατέρα τοῦ Δουκὸς τῆς Ἀλβας. Ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι υἱοὶ του καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀπεκατεστάθησαν μετὰ τιμὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

ΤΙ ΒΙΜΒΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΑΞΗ ΜΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ.

(Διὰ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν).

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μία ἐξαεὶς κόρη ἀνεφέρθη εἰς τὸν διευθυντὴν ἐνὸς Κυριακοῦ σχολείου ἐν Ἀμερικῇ νὰ τὴν παραδεχθῇ εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο· ἡ ἐκκλησία ὅμως, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τὸ Κυριακὸν σχολεῖον, ἦτο τόσο μικρά, ὥστε ὁ διευθυντὴς ἦτο ἠναγκασμένος μετὰ λύπην του νὰ μὴ δεχθῇ ἄλλα παιδιὰ, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου.

Τὸ κοράσιον ἐλυπήθη πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἐγόγγυσε διὰ τοῦτο, ἐσχεδίασεν ὅμως καθ' ἑαυτὴν ἐν σέδειον καὶ ἀμέσως ἤρχισε τὴν πραγματοποίησιν του. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν πτωχοὶ καὶ ὅμως ἡ μικρὰ Σοφία ἤρχισε νὰ βάζῃ κατὰ μέρος ταῖς πεντάρας τῆς, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συν-